

MISSA D'ONZE

Núm 147

març 2023

EN LA MISSA FEM MEMÒRIA

El dia 5, segon diumenge de quaresma, de **José Julian i David**; el dia 19, quart diumenge de quaresma i solemnitat de sant Josep, d'**Avel·lina Bonet Serrat**; el dia 26, cinquè diumenge de quaresma, de **Josep Mercè Ferreres**.

SAMBORI

Han començat els tallers que havíem programat en les reunions amb els voluntaris. De moment un de màscares i un iman de la Magdalena. S'ha fet una reunió amb els joves d'ESO i han demanat que una orientadora els ajude a decidir el seu itinerari d'estudis. L'orientadora de l'IES Bovalar s'ha ofert per fer esta reunió que tindrà lloc després de vacances de pasqua. El dimecres dia 8 de març farem el tradicional porrat als qual estan convidades les famílies.

ESPLAI PENTECOSTA

L'esplai ha tingut aquest mes de març la incorporació d'un nombrós grup d'infants de quart de primària del col·legi Enriqueta Agut. N'estem molt contents i esperem que la seua presència tinga continuïtat. El dissabte dia 4 gairebé 80 infants, monitors i famílies farem, com cada any, la romeria a la Magdalena. Estem preparant l'acampada de pasqua a un càmping d'Alcossebre per als dies 1 i 2 d'abril.

COR PENTECOSTA

El Cor Pentecosta tindrà un assaig extraordinari el dijous 9 al matí, amb el monjo de Montserrat Andreu M. Motos. Cantarà, com és habitual, el quinari de la Confraria de la Puríssima Sang, la setmana posterior a la Magdalena. El concert de Pasqua serà el diumenge de Rams, dia 2 d'abril, a les 7:45 a la capella de la Puríssima Sang.

CATEQUESI

El dimecres de Cendra tingué lloc a la cripta de la Catedral la imposició de la Cendra, en una celebració íntima i molt participada amb l'assistència dels infants de catequesi, les seues famílies, membres de l'associació i del Cor Pentecosta. A partir del temps de quaresma, les tres xiquetes que prendran enguany la primera comunió ja participen en tota la missa.

COMUNITAT DE MISSA D'ONZE

El diumenge 19 de febrer vam fer la reflexió mensual sobre el bé comú. Com sempre, va estar molt interessant, concorreguda i participada. Després, un grup més reduït, vam compartir un bon dinar a l'alqueria dels Alegre. La pròxima reflexió, la faríem el diumenge 26 de març, sobre la continuïtat o no de l'església en el nostre món, tal com comentem a continuació

LA CONTINUÏTAT DE L'ESGLÉSIA QÜESTIONADA ACTUALMENT

Ja fa molts anys que anem queixant-nos i lamentant perquè creem que, a la nostra església, li queden pocs telenotícies o telediaris. Els nostres joves i infants ja no volen seguir més a l'església, no practiquen, no volen que els catequitzen, no volen religió a l'escola, etc. I això ens qüestiona especialment als majors, esta sofrida generació que sembla agonitzar entre la fe tradicional i la incredulitat. Com sabem, Jesús mateix havia advertit que la crisi de fe s'aniria imposant fins a poder-se posar en perill de desaparició. I així el sentim comentar: 'Quan el fill de l'home torne, hi trobarà fe, a la Terra?' A esta pregunta de Jesús, voldríem afegir, nosaltres, una modesta reflexió que centrariem en aquests tres punts: 1) Per què els nostres fills no segueixen? 2) Què deu voler-nos dir Déu a través d'esta crisi religiosa? 3. Què cal que fem, mentrestant?

EL PAPA FRANCESC ENS INVITA
A COMENÇAR L'ASCESI QUARESMAL

En un bellíssim missatge, de 25 de gener, el papa ens invita a iniciar la quaresma d'enguany. N'extractem uns breus paràgrafs:

' ... Els evangelis sinòptics concorden a relatar l'episodi de la Transfiguració, que sembla ser una resposta de Jesús a la falta de comprensió que mostren els seus deixebles després que els anunciàs la seua imminent passió, i després d'haver etzibat a Simó Pere: 'Ves-te'n de mi, Satanàs, que m'és un obstacle perquè els teus pensaments no són els de Déu sinó els dels homes!' ...

Est és l'evangeli que sentim cada segon diumenge de quaresma ... quan l'església ens invita a pujar 'a una muntanya elevada', al costat de Jesús, per a viure, amb el poble sant de Déu una experiència particular d'ascesi... que és un compromís per a superar les nostres faltes de fe i les resistències que oposem al seguiment de Jesús pel camí de la creu ... I així ens hem de deixar conduir per ell a un lloc desert i elevat, distanciant-nos de les mediocritats i de les vanitats. Cal posar-se en camí, costa amunt, que demana esforç, sacrifici i concentració, com una excursió per la muntanya ... Al seu retir, a la muntanya del Tabor, Jesús se'n duu tres dels seus deixebles ... per mostrar-nos que hem de seguir Jesús tots junts, en companyia ... amb ell que és el camí ...

I, arribats al moment culminant, Jesús 'es transfigura: la seua cara es torna resplendent com el sol, els seus vestits es tornen blancs com la llum' ... Esta és la meta del camí, el cim ... Com en una excursió exigent a la muntanya, a mida que pugem, cal posar la mirada en la senda, però la meravella del panorama que acabem veent al final ens sorprén i ens fa entendre que valia la pena l'esforç ...

' Perquè esta transfiguració, en el camí ascètic de la quaresma, es torne realitat, hauria de concretar-se enguany en seguir per dos camins. El primer fa referència a l'imperatiu que ens indica la veu del Pare: '**Escolteu-lo**' ... i ell, a més de parlar-nos en els evangelis, ens parla a través dels nostres germans i germanes, especialment en les cares i en les històries dels qui necessiten ajuda ... El segon camí respondria a la seua invitació '**Alceu-vos, no tingueu por**', i, quan alçaren els ulls **no veren més que Jesús tot sol**' (*Mateu 17, 6'8*)... perquè no ens hem de refugiar en una religiositat, teixida de fets extraordinaris, d'experiències suggestives, per por d'assumir la realitat amb les seues fatigues de cada dia, les seues dificultats i les seues contradiccions. La llum que Jesús mostra als seus deixebles és un avançament de la glòria pasqual, i cap a ella hi hem d'anar, seguint-lo 'a ell tot sol'... Perquè la quaresma està orientada a la pasqua. El 'recès' o 'retir' no és un fi en ell mateix, sinó que ens prepara per a viure la passió i la creu amb fe, esperança i amor per poder arribar a la resurrecció ... També a nosaltres el Senyor ens torna a dir: 'Alceu-vos, no tingueu por'. Baixem a la plana, i que la gràcia que hem experimentat ens sostinga per continuar sent artesans de la sinodalitat en la vida ordinària de les nostres comunitats ...'

Benvolguts germans i germanes, que l'esperit Sant ens anime, durant esta quaresma, en la nostra escalada amb Jesús, perquè n'experimentem la resplendor divina, i així, enfortits en la fe, prosseguim junts el camí amb ell, glòria del seu poble i llum de les nacions.'

Roma, sant Joan del Laterà
25 de gener de 2023
festa de la conversió de sant Pau
PP Francesc

EL BON PAPA BENET XVI

D'aquest ancià venerable, mort als 95 anys en unes dependències de la ciutat del Vaticà, se'n poden dir moltes coses. Nosaltres en destacariem quatre etapes: la primera, la de jove teòleg (1951-1981), promotor de la teologia del concili II del Vaticà; d'esta etapa conservem el seu llibre *Introducció al cristianisme*. A partir ara, però, advertim un canvi important en la seua actitud, arran de les revoltes del maig del 68, que l'obliga a tancar-sei a empendre la lluita contra les teories del relativisme imperant.

El segon moment és l'etapa pastoral: nomenat arquebisbe de Munic i cardenal (1977) i, poc després, amb el papa Joan Pau II, prefecte de la congregació per a la doctrina de la fe (l'antiga Inquisició, 1981) on lluitarà, l'obretot, contra la teologia de l'alliberament, a Llatinoamèrica; i és ara quan la 'seua' teologia esdevé l'oficial de l'església de Joan Pau II. En esta etapa el veem enfrontar-se amb el teòleg Hans Küng, i amb el bisbe Pere Casaldàliga.

La tercera etapa és la del seu pontificat com a Benet XVI (2005-2013). El problema que ara hi veu no és ja la doctrina, sinó la qüestió disciplinar, les males pràctiques d'eclesiàstics, la pederàstia, el cas del bisbe Marcial Maciel, els escàndols del Vatileaks, i una cúria vaticana plena d'infiltrats. Per tot això, anuncia que deixa el pontificat.

I ací comença la quart i darrera etapa, la de la seua reclusió voluntària (2013-2022) fins a la seua mort el darrer dia de l'any, 31 de desembre de 2022.

D'aquest sant baró i bon pastor de l'Església, sempre ens quedarà la seua doctrina en les encíclicues *Deus caritas est* (2006), *Spe salvi* (2007) i *Caritas in veritate* (2009). D'ell sempre guardarem memòria d'estes frases: '**... no hi ha la intel·ligència i després l'amor; hi ha**

l'amor ric en intel·ligència i la intel·ligència plena d'amor ...' D'ell també (*Fe i futur*) ens complau de reproduir aquest encertat article:

'De l'església de hui, n'eixirà també, ara, una església que ha perdut molt. Es farà petita, haurà de començar completament de nou. Ja no podrà omplir molts dels edificis construïts en la conjuntura més propícia. En minvar el nombre dels seus adeptes, perdrà molts dels seus privilegis en la societat.

S'haurà de presenta ella mateixa de forma molt més accentuada que fins ara, com a comunitat voluntària, a la qual només s'hi arriba per una decisió lliure. Com a comunitat petita, haurà de necessitar, de manera molt més accentuada, la iniciativa dels seus membres particulars.

Coneixerà també, sens dubte, formes ministerials noves i consagrarà sacerdots cristians provats que romandran en la seua professió: en moltes comunitats petites, per exemple en els grups socials homogenis, la pastoral normal es realitzarà d'esta forma. Al costat d'això, el sacerdot plenament dedicat al ministeri com fins ara seguirà sent indispensable.

Tornarà a trobar el seu nucli autèntic en la fe i en la pregària, i tornarà a experimentar els sagraments com a culte diví, no com a problema d'estructuració litúrgica.

Serà una església interioritzada, sense reclamar-ne el mandat polític i flirtejant tan poc amb l'esquerra com amb la dreta.

Serà una situació difícil. Perquè aquest procés de cristal·lització i aclaració li costarà moltes forces valuoses. L'empobrirà, la transformarà en una església dels petits. El procés serà tant més difícil perquè hauran de suprimir-se tant la tancada parcialitat sectària com

l'obstinació jactanciosa. Podem predir que tot això necessitarà temps. El procés haurà de ser llarg i penós.

D'aquest document extraurem alguns paràgrafs referits al temps litúrgic que té lloc després de la celebració anual del misteri pasqual que té continuïtat en el llarg temps que el segueix (els 33 diumenges de durant l'any, amb color verd als ornaments litúrgics), i que té com a objecte la celebració del la memòria del naixement del Senyor i la de les seues primers manifestacions.

El temps de nadal té dos moments: el preparatori o temps d'advent (quatre diumenges) i el temps de nadal pròpiament dit que va del dia de Nadal al diumenge després de la festa d'Epifania (o dels Reis), amb la festa del baptisme del Senyor. Nadal és tan important litúrgicament que té la seua octava (o huitava) que inclouen les festes tradicionals de sant Esteve, sant Joan apostol i els sants Innocents.

El temps d'advent (amb els seus quatre diumenges) té una doble índole: és el temps de preparació per al nadal, solemnitat que commemora el primer adveniment o vinguda del fill de Déu als homes; i és, també, el temps que fa que, per esta mateixa commemoració o record, els esperits adrecen la seua atenció a esperar el segon adveniment de Crist a la fi dels temps. Per estes dos raons, l'advent es presenta talment un temps d'una expectació piadosa i alegre.

Dins del temps preparatori del nadal, o advent, hi ha set dies especials, del 17 al 24 de desembre, dedicats a preparar més intensament el Nadal. Ens és particularment simpàtica la recitació, aquests dies, de les famoses antífones de la O, belles composicions poètiques, carregades de profunditat teològica i mística piadosa, referides als diversos títols que tindrà l'infant que naixerà, i que ens complau de reproduir ací:

dia 17: Oh saviesa de l'Altíssim, que abasteu totes les coses i les disposeu

convenientment i amb bondat, veniu a ensenyar-nos el camí de la prudència.

Dia 18: Oh senyor, cap de la casa d'Israel, que us apareguéreu a Moisès en l'esbarzer flamejant i li donàreu la llei al Sinaí, veniu a redimir-nos amb el poder del vostre braç.

Dia 19: Oh rebrot de Jessè, que us alceu com a bandera dels pobles, davant vostre els reis emmudiran i les nacions pregaran; veniu a alliberar-nos, no tardeu més.

Dia 20: Oh clau de David i ceptre de la casa d'Israel: si obriu, ningú no tancarà; si tanqueu, ningú no pot obrir; veniu traueu de la presó els encadenats que viuen a la fosca i a les ombres de la mort.

Dia 21: Oh Orient, esplendor de la llum eterna i sol de justícia, veniu, il·lumineu els qui viuen a la fosca, al país tenebrós.

Dia 22: Oh rei i desitjat de les nacions, pedra angular que de dos pobles n'heu fet un, veniu a salvar l'home que vàreu formar del fang.

Dia 23: Oh Emmanuel, rei i legislador nostre, esperança i salvació de les nacions, veniu a salvar-nos, Senyor, Déu nostre.

Pels que ens acollim al patronatge de Josep Climent, fill de Castelló, el primer diumenge d'advent té unes connotacions ben especials. El primer diumenge d'advent, dia 27 de novembre de 1766, prenia possessió com a bisbe de la diòcesi de Barcelona, en què digué que, com a valencià, se sentia especialment vinculat amb els catalans que havien vingut a alliberar-los dels musulmans. Casualment, el diumenge primer d'advent, dia 27 de novembre de 1781, moria santament a sa casa (futura Casa dels Orfes) a la ciutat de Castelló. El seu cos fon soterrat a la capella del convent de les mares clarisses (a l'actual plaça de Santa Clara).